



**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce Z. C. zastoupeného JUDr. Marcelou Scheeovou, advokátkou v Praze, Na Hrázi 25, 180 00 Praha 8, proti žalované Státní veterinární správě ČR, Slezská 7, 120 56 Praha 2, proti rozhodnutí ze dne 12. 8. 2003, čj. Ře 924/03, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2004, čj. 11 Ca 263/2003-43,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2004, čj. 11 Ca 263/2003-43, se zrušuje a věc se tomuto soudu vrací k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní veterinární správa dne 16. 4. 2003 pod čj. 59/03-ZP/421/03 vydala podle § 52 odst. 1 písm. b) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), závazný pokyn, kterým žalobci z důvodu zjištěných nedostatků a nesplnění požadavku na zacházení s živočišnými produkty (§ 24 odst. 1 a 2 veterinárního zákona a § 9 odst. 1 vyhlášky č. 287/1999 Sb., o veterinárních požadavcích na živočišné produkty) uložila povinnost v souladu s § 9 odst. 1 vyhlášky č. 287/1999 Sb. vybavit chladírenská zařízení v provozovně žalobce sloužící ke skladování masných výrobků, sýrů a masa spolehlivými přístroji pro měření, kontrolu a registraci požadovaných podmínek a hodnot. Ke splnění požadované povinnosti žalobci stanovila podle § 27 správního řádu lhůtu 30 dnů. V odůvodnění uvedla, že se má jednat o přístroje, které budou bez závislosti na člověku objektivně zaznamenávat jednotlivé naměřené hodnoty.

Žalovaná k odvolání žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnila tak, že odkaz na § 24 odst. 1 a 2 veterinárního zákona nahradila odkazem na pouze

na § 24 odst. 2 tohoto zákona a odkaz na § 27 správního řádu nahradila odkazem na § 47 odst. 2 správního řádu.

Žalobce rozhodnutí žalované napadl žalobou u Městského soudu v Praze, který žalobu rozsudkem ze dne 6. 4. 2004, čj. 11 Ca 263/2003-43, zamítl. Městský soud nejprve hodnotil použitá zákonná a podzákonná ustanovení co do jejich ústavnosti. Dospěl k závěru, že ustanovení § 24 odst. 2 veterinárního zákona (posuzováno ve znění účinném do 30. 6. 2003) samo o sobě nezmocňuje dostatečně určitě pro vydání prováděcí vyhlášky; toto ustanovení je však třeba vykládat v kontextu s § 24 odst. 1 citovaného zákona, přičemž takto nahlížena je právní úprava zcela v pořádku. Tuto právní úpravu je pak třeba vyložit tak, že měření teploty v provozu musí být prováděno přístrojem, který splňuje funkci měřicí, kontrolní a registrační. Teploměr, který používal žalobce, přitom nesplňoval funkci registrace naměřených hodnot.

K přesnosti a konkrétnosti výroku napadeného rozhodnutí městský soud konstatoval, že výrok se zcela shoduje se zněním normativního textu vyhlášky, toto ustanovení přitom ponechává na adresátovi normy výběr konkrétního přístroje. Městský soud v této souvislosti uzavřel, že konkrétnějším závazným pokynem by byla vůle adresáta nepřiměřeně omezena.

S námitkami, které žalobce vznesl až v replice k vyjádření žalovaného (námitky týkající se okolností podpisu napadeného rozhodnutí a argumentace novou právní úpravou), se městský soud s ohledem na § 71 odst. 1 a 2 s. ř. s. nezabýval.

Žalobce (stěžovatel) rozsudek městského soudu napadl kasační stížností. Stěžovatel za prvé namítl, že ustanovení § 24 odst. 2 veterinárního zákona neporušil, neboť toto ustanovení neobsahuje žádnou povinnost, ale je toliko ustanovením zmocňujícím k vydání prováděcí vyhlášky. Městský soud přitom toto ustanovení vykládal ve znění účinném do 30. 6. 2003, ačkoli žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno až 12. 8. 2003. Stěžovatel pak brojil i proti závěrům ohledně ústavnosti tohoto zmocňovacího ustanovení, které nelze chápat jako zmocnění k úpravě čehokoliv ohledně uspořádání a vybavení provozů, kde se zachází se živočišnými produkty. Meze zmocnění představuje § 24 odst. 1 veterinárního zákona, které o teploměrech a měření hodnot nehovoří, a proto je ustanovení § 9 odst. 1 vyhlášky č. 287/1999 Sb. neústavní.

Stěžovatel se ve druhé námitce neztotožnil s výkladem, který městský soud provedl ohledně § 9 odst. 1 vyhlášky č. 287/1999 Sb., tj. že slova „*pro měření, kontrolu a registraci požadovaných podmínek a hodnot*“ znamenají, že zařízení (teploměr) musí plnit všechny uvedené funkce samo a automaticky. Podle stěžovatele jde o výklad extenzivní, který překračuje rámec obsahu právní normy. Z tohoto ustanovení nelze dovodit, že přístroj musí všechny tři funkce provádět automaticky, tj. samočinně teplotu měřit, dlouhodobě ji zaznamenávat a následně kontrolovat. Není to ani reálně možné, neboť kontrolu, tj. porovnání stavu naměřeného a stavu žádoucího teploměr není schopen zajistit, a to ani tzv. teploměr registrační, který žalovaná vyžaduje.

Stěžovatel ve třetí námitce nadále brojil proti nejasnosti a neurčitosti výroku, který nespecifikoval, jakými přístroji mají být chladírenská zařízení vybavena. Podle stěžovatele nelze povinnost uložit pouze doslovnou citací obecného ustanovení právního předpisu, ale žalovaný měl minimálně druhovým nebo skupinovým označením určit, o jaký přístroj se jedná.

Čtvrtou námitkou stěžovatel brojil proti tomu, že se městský soud odmítl zabývat vyjádřeními obsaženými v replice. Tato vyjádření totiž nebyla rozšířením žaloby, a proto se na ně nevztahují ustanovení, která městský soud citoval (§ 71 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Ve věci argumentace novou právní úpravou šlo především o reakce na vyjádření žalovaného. Druhou otázkou (kdo za žalovanou písemný úkon učinil) se pak měl soud zabývat z úřední povinnosti.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti k první námitce uvedla, že ustanovení § 24 odst. 2 veterinárního zákona je ve výroku rozhodnutí uvedeno proto, že na jeho základě byla vydána vyhláška č. 278/1999 Sb., a také proto, aby příslušné ustanovení této vyhlášky (§ 9 odst. 1) nebylo vytrženo z kontextu; žalovaná navíc může ukládat závazné pokyny i za porušení pouhé vyhlášky. Vyhlášku žalovaná považuje za ústavní, neboť ustanovení § 24 odst. 2 bylo řádným zmocněním pro její vydání, a to jak ve znění účinném do 30. 6. 2003, tak ve znění účinném od 1. 7. 2003. Změna zmocňovacího ustanovení pro věc významná není, rozhodné je, že celá vyhláška byla účinná až do 9. 11. 2003.

Žalovaná nadále setrvala na tom, že způsob měření teplot, který užívá ve svém provozu stěžovatel, neodpovídá požadavkům ustanovení § 9 odst. 1 vyhlášky, neboť používaný teploměr neprovádí měření, registraci a kontrolu automaticky a výsledek měření může být ovlivněn. Dle žalované z ustanovení § 9 odst. 1 vyhlášky nevyplývá, že by přístroj musel automaticky teploty i kontrolovat, automaticky však musí hodnoty registrovat. Přístroj musí umožnit spolehlivě teplotu změřit a zaregistrovat, vlastní kontrolu však nemusí (ale může) provádět, protože tu vykonávají na základě záznamů z přístroje pracovníci státního veterinárního dozoru.

Třetí námitku stěžovatele týkající se neurčitostí výroku žalovaná rovněž odmítla. Vysvětlila, že povinnost, která byla stěžovateli závazným pokynem uložena, sice vyplývá přímo z vyhlášky, nicméně formulovat výrok jinak nebylo možné, neboť žalovaná může ukládat pouze takové povinnosti, které plynou ze zákona, resp. obecně závazného předpisu. Ohledně přístroje i provozu, do kterého přístroj patří, je příslušné ustanovení vyhlášky dostatečně určité.

Ohledně přístupu soudu k vyjádřením obsaženým v replice se žalovaná s názorem městského soudu zcela ztotožnila.

Nejvyšší správní soud (dále též „soud“) při přezkumu neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Přezkoumal-li pak napadené rozhodnutí městského soudu v rozsahu a v mezích důvodů vymezených stížnostními body [stěžovatel stížnostní body, které v kasační stížnosti

uvedl, podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. částečně nesprávně; první, druhá a třetí námitka je podle jejich obsahu kasačním důvodem uvedeným v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; čtvrtá námitka je pak kasačním důvodem obsaženým v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

V souzené věci byla stěžovateli uložena povinnost s odkazem na § 24 odst. 2 veterinárního zákona a § 9 odst. 1 vyhlášky č. 287/1999 Sb. Je proto namístě nejprve připomenout vztah obou právních předpisů a poukázat na jejich závaznost pro soud ve smyslu čl. 95 odst. 1 Ústavy.

Součástí právního řádu jsou nejen zákony a mezinárodní smlouvy, ale také dle terminologie čl. 95 odst. 1 Ústavy tzv. jiné právní předpisy. Takovým předpisem jsou i vyhlášky ministerstev (čl. 79 odst. 3 Ústavy). Má-li soudce vyhlášku použít, je oprávněn, resp. povinen přezkoumat její soulad se zákonem. Nerozhoduje přitom o její neplatnosti, ale rozhoduje toliko o její neaplikovatelnosti v souzené věci.

Hlediska pro posuzování souladu vyhlášky ze zákonem jsou obsažena v čl. 79 odst. 3 Ústavy. Ta již Nejvyšší správní soud vysvětlil v usnesení ze dne 5. 5. 2004, čj. 6 A 100/2002-74, publikovaném pod č. 449/2005 Sb. NSS, z něhož lze citovat: *„Protože vyhláška je podzákonným právním předpisem, musí být – jak ukládá Ústava – vydána „na základě a v mezích“ zákona. Jde tu toliko o republikování a ústavní vyjádření starých zásad vyvěrajících z podstaty dělby moci, které lze stručně charakterizovat: nařízení musí být vydáno secundum et intra legem. Tyto principy znamenají, že exekutiva nejen že nesmí bez výslovného dovolení zákonodárce stanovit nic dalšího či nového o právních vztazích nebo jiné materii upravené zákonem, ať již shledaná mezera v zákoně se stala nedopatřením nebo záměrně (zákaz úpravy praeter legem), ale i tam, kde je výslovně dovoleno výkonné moci vydat nařízení k provedení zákona, může být provedeno jenom to, co zákonodárce výslovně označil (zpravidla výčtem jednotlivých zákonných ustanovení shrnutých v ustanoveních zmocňovacích, anebo přímo v jednotlivých ustanoveních zákona, někdy oběma způsoby současně), a nic jiného; konečně – a to zejména – už pojmově z výrazu „provedení zákona“ plyne, že nařízení nesmí zákonu odporovat, nesmí jít contra legem. Pro doplnění se poznamenává, že vláda k vydání svého nařízení zákonné zmocnění sice nepotřebuje (její zmocnění je generálně založeno článkem 78 Ústavy), nicméně i nařízení vlády musí respektovat účel („k provedení zákona“) a zákaz úpravy praeter legem („v jeho mezích“).“*

Dle těchto hledisek je nyní zapotřebí posoudit, zda se vyhláška č. 287/1999 Sb. opírá o výslovné zákonné zmocnění, takové zmocnění nepřekračuje, anebo její úprava nejde nad rámec zákona. O neexistenci zmocnění hovořit nelze; je jím právě ustanovení § 24 odst. 2 citované vyhlášky. Před dalšími úvahami o jeho obsahu je ještě zapotřebí určit, které jeho znění je v souzené věci relevantní. Stěžovatel totiž v kasační stížnosti upozornil na to, že městský soud vycházel ze znění sporného ustanovení účinného do 30. 6. 2003, ač napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno až po tomto datu.

Ustanovení § 24 odst. 2 veterinárního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2003 stanovilo: *„Prováděcí předpis stanoví blíže, jak mají být uspořádány a vybaveny*

provozy, v nichž se zachází se živočišnými produkty“. Po novele provedené zákonem č. 131/2003 Sb. účinným od 1. 7. 2003 pak toto ustanovení znělo takto: „*Prováděcí právní předpis stanoví a) veterinární a hygienické požadavky a technické podmínky uspořádání a vybavení provozů, v nichž se zachází se živočišnými produkty, b) kritéria pro stanovování provozů s malou kapacitou, včetně kritérií, podle nichž mohou orgány veterinární správy v souladu s právem Evropských společenství povolit zmírnění požadavků na jejich uspořádání a vybavení.*“

Jak již bylo řečeno shora, není sporu o tom, že vyhláška č. 287/1999 Sb., účinná od 1. 1. 2000, byla vydána mimo jiné na základě § 24 odst. 2 veterinárního zákona, a to v jeho původním znění. Toto zmocňovací ustanovení stanovilo meze, v nichž se vyhláška musí držet a ve vztahu k nimž se pak porovnává, zda nezasahuje do věcí vyhrazených zákonům (tj. nestanoví sama o sobě práva a povinnosti); ve vztahu k této vyhlášce tyto meze pak nelze dodatečně měnit (rozšiřovat, upřesňovat) novým zmocňovacím ustanovením, resp. z tohoto nového znění při výkladu vycházet. Měli být pozměněné zmocňovací ustanovení relevantní, tak jedině ve vztahu k nové vyhlášce, případně novelizované části vyhlášky původní. V souzeném případě nová vyhláška ke dni rozhodování žalovaného vydána nebyla; byla vydána až s účinností od 10. 11. 2003 (vyhláška č. 375/2003 Sb.). Při rozhodování je tedy třeba vycházet ustanovení § 24 odst. 2 veterinárního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2003, jak to učinila žalovaná i městský soud.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že ustanovením § 9 odst. 1 vyhlášky bylo překročeno zákonné zmocnění, neboť ustanovení § 24 odst. 2 veterinárního zákona je třeba vykládat v kontextu § 24 odst. 1 veterinárního zákona, které o teplotěch a měření hodnot nehovoří. Nejvyšší správní soud se s touto námitkou neztotožnil. Souhlasí se stěžovatelem, že zmocnění k tomu, aby prováděcí předpis blíže stanovil, jak mají být uspořádány a vybaveny provozy, v nichž se zachází s živočišnými produkty, nelze vykládat jako zmocnění k úpravě čehokoliv ohledně uspořádání a vybavení těchto provozů. Takto extenzivně pojaté zmocnění by skutečně bylo v rozporu s čl. 4 odst. 1 Listiny, dle kterého mohou být povinnosti ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích. Meze zmocnění přitom v souzeném případě představuje § 24 odst. 1 veterinárního zákona. Potud má stěžovatel pravdu; nicméně se mýlí v hodnocení rozsahu zmiňovaného ustanovení. Toto ustanovení jako generální pravidlo stanoví, že „*prostory určené pro zacházení se živočišnými produkty musí být v takovém stavu, aby umožňovaly dodržování povinností a požadavků k zajištění zdravotní nezávadnosti těchto produktů, jakož i dodržování zásad správné hygienické praxe.*“ Pod písm. a) až c) pak dále stanoví další konkrétnější požadavky. Skutečnost, že požadavek na měření hodnot (teplot) mezi těmito konkrétními požadavky není, však neznamená, že je tento požadavek neoprávněný. Vyplývá totiž z samotného generálního pravidla, dle kterého prostory určené pro zacházení se živočišnými produkty musí být uzpůsobeny tak, aby umožňovaly dodržování požadavků na zajištění zdravotní nezávadnosti živočišných produktů. Jedním z těchto požadavků jsou i vhodné mikroklimatické podmínky, které nelze zajistit jinak, než měřením příslušných hodnot (mimo jiné také teplot).

První námitku lze tedy uzavřít tak, že ustanovení § 24 odst. 2 veterinárního zákona představuje dostatečné zmocnění pro to, aby příslušné ministerstvo vydalo prováděcí právní předpis (vyhlášku), v níž stanoví požadavky týkající se měření hodnot (teplot) v prostorách určených k zacházení s živočišnými produkty.

Jeden z těchto požadavků stanoví i § 9 odst. 1 vyhlášky č. 287/1999 Sb., který zní: *„Prostory a zařízení, určené k zacházení s potravinami živočišného původu za stanovených podmínek, zejména varná, udírenská, pasterační, sušárenská, chladirenská a mrazírenská zařízení, musí být vybaveny spolehlivými přístroji a čidly pro měření, kontrolu a registraci požadovaných podmínek a hodnot.“* Výklad tohoto ustanovení stěžovatel učinil předmětem své druhé stížní námitky.

Jádrem sporu je otázka, zda *„spolehlivé přístroje a čidla pro měření, kontrolu a registraci požadovaných podmínek a hodnot“* musí být zcela automatická zařízení plnící samočinně všechny tři uvedené funkce. Zatímco žalovaná v napadeném rozhodnutí i městský soud ve svém rozsudku tvrdí, že ano, stěžovatel snáší argumenty pro pravý opak. Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná již připustila, že přístroj sice musí umožnit spolehlivě teplotu v chladirenských zařízeních změřit a zaregistrovat, nicméně vlastní kontrolu již provádět nemusí, protože tu vykonávají na základě záznamů z přístroje pracovníci státního veterinárního dozoru.

Je třeba připustit, že ustanovení § 9 odst. 1 vyhlášky č. 287/1999 Sb. lze interpretovat dvojím způsobem, a to buď tak, že přístroje a čidla **sama** spolehlivě měří, kontrolují a registrují požadované podmínky hodnoty, a nebo že tato zařízení musí umožnit **člověku** požadované podmínky a hodnoty spolehlivě měřit, kontrolovat a registrovat. Vyjádření právního předpisu tedy po jazykové stránce není přesné a určité.

Jazykovým a logickým výkladem se lze dobrat toho, že pokud by předpis požadoval automatické zařízení, které by zajišťovalo kontrolu (tj. porovnání požadované hodnoty s hodnotou skutečnou a samočinné odstranění odchylky), pak *eo ipso* takové zařízení pro svou vlastní automatickou funkčnost musí teplotu přirozeně také měřit; požadavek předpisu na „přístroj a čidlo pro **měření**“ je nadbytečný, což prokazuje záměr tvůrce předpisu, že automatická kontrola zamýšlena nebyla, a že postačí lapidárně řečeno teploměr kontrolovaný obsluhou, jehož údaje budou zaznamenávány a regulátor teploty člověkem obsluhovaný. Na překážku zajisté není, bude-li některé zařízení pracovat automaticky, ale právní povinnost z toho dovodit nelze.

Tento výklad nalézá podporu i v rovině obecné právní interpretace. Vrchnostenská právní regulace práv a povinností fyzických a právnických osob se spravuje starou zásadou, že k dosažení požadovaného cíle lze uložit povinnosti jen v míře nezbytné (*ne quid nimis*). I proto je třeba předpis, který umožňuje dvojí interpretaci při uložení povinnosti, vyložit tak, že postačí-li k dosažení cíle uložení mírnější povinnosti, je nutno na tom přestat a předpis není dovoleno vyložit tak, že povinnosti budou uloženy v rozsahu širším.

Lze uzavřít, že výklad žalované, potažmo městského soudu, neobstojí. Skutečnost, že teploměr musí zcela automaticky splňovat, tj. vykonávat všechny tři funkce, z interpretovaného právního předpisu přímo neplyne, ani ji nelze dovodit za pomoci výkladových metod. Pokud městský soud svoji argumentaci odvíjí od toho, že objektivní měření teploty lze zajistit jen pomocí teploměru plnicího všechny tři funkce, tak pomíjí, že ani tzv. registrační teploměr kontrolu tak, jak byla shora vyložena, sám automaticky zajistit neumí. Uvažovat v takovém případě tak, že postačí, když bude automaticky prováděno měření a registrace, a kontrola již nikoli, by pak bylo protimyslné.

Nelze samozřejmě bránit, aby zákonodárce zvolil řešení, které požaduje žalovaná. V takové situaci ale musí toto pravidlo přesně, jasně a srozumitelně vyjádřit v právních předpisech, neboť podle zásady vyjádřené v čl. 2 odst. 3 Listiny „každý (občan) může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá“ a podle zásady uvedené v čl. 4 odst. 1 Listiny „povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod“. Nevolí-li zákonodárce jinou textaci daného ustanovení, je možné a odpovídá to zákonným požadavkům, aby stěžovatel měl svá chladírenská zařízení vybavena teploměrem umožňujícím spolehlivé měření, registraci a kontrolu teplot.

Byť to na věci již nic nemění, považuje Nejvyšší správní soud na vhodné vyjádřit se i k dalším stížným námitkám.

Třetí námitkou stěžovatel brojil proti nejasnosti a neurčitosti výroku rozhodnutí správních orgánů. V první řadě je třeba uvést, že skutečnost, že se ve výroku zčásti cituje text právního předpisu, sama o sobě neznamena, že by výrok měl být považován za nejasný a neurčitý. To platí zejména tehdy, je-li z výroku samotného, či z výroku ve spojení s jeho odůvodněním, zřetelně seznatelná ukládaná povinnost. Jinak se však musí nahlížet na situaci (souzený případ), kdy se ve výroku, jímž se ukládá povinnost, cituje toliko text právního předpisu, který není jednoznačný a je relativně obtížně interpretovatelný, a kdy bližší konkretizaci povinnosti nelze nalézt ani v odůvodnění. Třetí stěžovatelova námitka je proto rovněž důvodná.

Poslední námitka směřuje proti tomu, že se městský soud odmítl zabývat vyjádřeními obsaženými v replice, přičemž odkázal na ustanovení § 72 odst. 2 s. ř. s.

První sporné tvrzení stěžovatele v replice se týkalo pochybností o tom, kdo za žalovanou podepsal podání (vyjádření). To ovšem vůbec není žalobní námitka, neboť se netýká napadeného rozhodnutí, ale vztahuje se až k úkonu žalované učiněnému v průběhu soudního řízení. Stěžovatel má pravdu, že soud musí každý úkon účastníka řízení, který má v soudním řízení mít nějakou relevanci, hodnotit potud, zda nevzbuzuje pochybnost o tom, že právní úkon učinil někdo jiný než účastník řízení. Byly-li by v daném případě ohledně zmiňovaného úkonu nějaké pochybnosti, je třeba je ale považovat za rozptýlené tím, že zástupce žalovaného při jednání soudu na písemné vyjádření k žalobě odkázal. Není pak již zapotřebí, aby se soud ve svém rozhodnutí s každou takto rozptýlenou pochybností vyrovnával.

Městský soud tedy nepochybil, jestliže se daným problémem v napadeném rozsudku nezabýval, byť z jiných a ne správných důvodů.

Ani druhé tvrzení týkající se § 13 odst. 1 vyhlášky č. 375/2003 Sb. a novelizovaného ustanovení § 24 odst. 2 veterinárního zákona obsažené v replice není novým žalobním bodem. Jde v reakci na vyjádření žalované pouze o další úvahy k žalobní námitce týkající se toho, že § 9 odst. 1 vyhlášky 287/1999 Sb. nemá po obsahové stránce zákonnou oporu. S touto námitkou se přitom městský soud vypořádal a jeho závěrům Nejvyšší správní soud přisvědčil. I zde lze tedy uzavřít, že nebylo důvodu, aby se městský soud v tvrzení stěžovatele vypořádával pomocí odkazu na koncentraci žalobních bodů. Současně mu ale nelze vytýkat, že výslovně nereagoval na každý směr argumentace stěžovatele, resp. žalované, tj. podpůrnou argumentaci novou právní úpravou. Rozhodné je, že se vypořádal se žalobním bodem jako celkem; jakým směrem pak vedl argumentaci, je již jeho věcí; rozhodné je, že jeho závěry jsou přesvědčivé a správné.

Jelikož Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř.s.], rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V tomto dalším řízení je Městský soud v Praze vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí. V novém rozsudku rozhodne v souladu s § 110 odst. 2 s. ř. s. i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. března 2006

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu